

Blijvend aandenken aan de Banckert

De keuze voor een hoogaars was, gezien de familiegeschiedenis van zijn moeder, een logische. De overgrootvader van Aart Schutte had met zijn YE 38 op oesters en mossels gevist en een zwartwitfoto van schipper en schip hangt nog altijd in het ouderlijk huis. Nu wordt daar een scheepsportret van de Banckert (plaquette nr. 142 van het Stamboek) aan toegevoegd. Door: **Aart Schutte**

Mijn ouders ontmoetten elkaar in 1971, in 1977 trouwden ze, iets meer dan tien jaar later, in 1987 kwam ik en in 1992 volgde mijn zusje. De laatste uitbreiding van het gezin vormde niet de border collie waar ik zo door was betoverd, maar het nog net drijvende wrak van een hoogaars, vernoemd naar een Zeeuwse admiraal, in 1995. De *Banckert* was in 1949 als *Vrouw Andrea* in nog geen half jaar tijd bij de Gebr. Meerman gebouwd, maar de restauratie (uitgevoerd door Peter Schouten, zie SdZ 1999.4) nam meer dan twee jaar in beslag. Alle gangen en boeisels werden vervangen door puntgaaf binnenlands eiken, nieuwe zeilen werden in Numansdorp genaaid door Simon den Boer en aan het prachtig vervaardigde nieuwe roer kwam een

fris wapperende vaderlandse vlag. Ze werd een plaatje. Een halve eeuw oud en zo goed als nieuw. Ik heb er op leren varen. Niet zeilen, zoals in een Polyvalk, of een Laser, maar varen. Schipperen zo je wilt. En dat niet in de laatste plaats vanwege de compacte leefruimte aan boord...

Koude Oorlog

De opdrachtgever van dit hoogaarsje van elf meter maakte destijds niet direct een voor de hand liggende keuze. De enorme watertanks onder de kuip getuigen nog steeds van het oorspronkelijke doel: bij een eventuele Russische inval oversteken naar Engeland - ook al is de Noordzeewaardigheid van platbodems met grote kuip en zijswaarden op zijn zachtst gezegd

De houten hoogaars *Banckert* werd aan het witte doek toevertrouwd door Andrea Cook, een Engelse die in Zeeland neerstreek en zich heeft toegelegd op zeegezichten

discutabel. De aannemer uit Middelburg vond dit echter geen bezwaar en zo kon hij, net na het opheffen van de luchtbrug naar West-Berlijn, met zijn nieuwe schip te allen tijde het hazenpad kiezen, mochten de Russen het alsnog in hun bol krijgen hun eindeloze rijk nog verder uit te breiden. Na een paar minder interessante eigenaren werd het "vluchtschip" in de jaren negentig het 'Ausflugschiff' van het Verband der Evangelische Kirche Bremen en toen die het schip helemaal hadden uitgewoond werd het voor tienduizend mark aan mijn ouders verkocht. Inmiddels is de *Banckert* - een van de laatstgebouwde van ongeveer twee dozijn houten hoogaarzen die nog in de vaart zijn - een varend monument.

Blijvend aandenken

Omdat ook het bezit van een monument niet voor altijd is en mijn ouders voorzichtig (heel voorzichtig) op zoek gingen naar een nieuwe conservator, besloten mijn zusje en ik dat er een mooi aandenken moest komen voor het zo ver zou zijn: een schilderij. Na wat speuren op het web naar geschikte kunstenaars kwamen we terecht op de website van Andrea Cook, die in Tholen atelier bleek te houden. Haar stijl sprak ons direct aan en kort nadat de offerte was opgevraagd werd de opdracht, namens ons en alle bijdragende vrienden van mijn ouders, aan haar gegund. Twee maanden later zat ik op zaterdagochtend in de bus van Bergen op Zoom naar Tholen om het resultaat te gaan bekijken. Andrea Cook bleek behalve begenadigd schilderes bij nadere kennismaking ook in het bezit van een mooi levensverhaal. In eerste instantie geschoold als architect en als zodanig werkzaam in Londen vertrok zij in 2003 met haar grote liefde, Francesco, naar Zeeland en vond er een tweede: de Zeeuwse delta. Het spel van licht en water zoals dat rondom de Zeeuwse eilanden plaatsvindt wist haar op slag te betoveren en liet haar niet meer los. En daar hield het niet op: De betovering gaat zo ver dat ze iedere week, weer of geen weer, een duik neemt bij het strand van Domburg om zich letterlijk te wentelen in de wonderen die ze in verf probeert te vangen. We hadden, kortom, niemand kunnen vinden die meer geschikt was geweest. Het schilderij is prachtig en het leeft, zo krijgen we van iedereen die het te zien krijgt te horen, en zo is het. Een waardig aandenken aan een vluchtschip uit 1949 waar mijn ouders straks een mooie tijd op hebben gepast.